

politiske overbevisning, eller at den pågældendes retsstilling kan blive forringet af disse grunde.

Begæring om retshjælp efter retshjælpskonventionens artikel 3 skal blandt andet angive, hvilken myndighed der fremsætter begæringen, begæringens genstand og dens begrundelse samt den pågældende forbrydelse og en kortfattet fremstilling af sagens omstændigheder. I reglen fremsættes begæringen over for justitsministeriet, som videresender sagen til vedkommende danske myndighed, såfremt betingelserne for at imødekomme begæringen skønnes opfyldt. Yderligere oplysninger vil kunne indhentes fra den begærende stat, såfremt det foreliggende materiale findes utilstrækkeligt.

De ovennævnte regler gælder også retsanmodninger om ransagning eller beslaglæggelse. Herudover gælder der enkelte særregler for retsanmodninger af denne karakter. For Danmark's vedkommende indebærer disse regler navnlig, at et andet lands begæring om ransagning eller beslaglæggelse kun kan imødekommes, når dansk rets betingelser for at foretage sådanne retsskridt er opfyldt.

Det fremgår blandt andet af det anførte, at den danske stat allerede efter de gældende regler i den europæiske retshjælpskonvention kan blive forpligtet til at foretage ransagning eller beslaglæggelse på begæring af et andet Europarådsland. I forhold til disse regler indebærer terrorismekonventionen den ændring, at en sådan begæring, når den fremsættes til brug for en straffesag vedrørende en af denne konvention omfattet forbrydelse, ikke kan afslås med den begrundelse, at forbrydelsen er af politisk karakter. Bortset herfra vil omfanget af den danske stats forpligtelse til at imødekomme en retsanmodning om ransagning eller beslaglæggelse fra et andet Europarådsland, også når det drejer sig om en af terrorismekonventionen omfattet forbrydelse, som hidtil afhænge af de ovennævnte regler og betingelser i den europæiske retshjælpskonvention. Det følger blandt andet heraf, at en retsanmodning om ransagning eller beslaglæggelse fra en kontraherende stat kun vil kunne imødekommes, når betingelserne i retsplejelovens kapitel 68 og 69 er opfyldt. Ransagning eller beslaglæggelse på begæring af en anden kontraherende stat vil således som regel kun kunne foretages efter retskendelse.

For så vidt angår den i spørgsmål 15, sidste punktum, nævnte eftersøgning kan det oplyses, at rigspolitichefen den 27. september sidste år fra de tyske politimyndigheder modtog en anmodning om at lade foretage en undersøgelse vedrørende nogle nærmere angivne personer, der var eftersøgt for bl. a. drab i Tyskland. Denne meddelelse blev videresendt til politimesteren i Ringkøbing, som traf bestemmelse om iværksættelse af en undersøgelse af sagen. Der forelå i dette tilfælde ikke en forpligtende retsanmodning fra en udenlandsk myndighed. Undersøgelsen skete alene efter de danske politimyndigheds bestemmelse.

Spørgsmål 16:

»Kan den danske stat undslå sig for den omtalte bistand ved strafforfølgning alene med henvisning til, at en sådan bistand kan blive afgørende for, at den anklagede dømmes til døden?«

Svar:

Den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager indeholder ikke bestemmelser om, at en begæring om retshjælp skal angive den straf, der kan idømmes den person, mod hvem en strafferetlig undersøgelse er rettet. Der stilles heller ikke krav om, at begæringen skal angive den betydning, som den begærede retshjælp kan forventes at få for udfaldet af straffesagen i den begærende stat. På denne baggrund har den anmodende stat i reglen ikke mulighed for at bedømme, hvorvidt imødekommelse af en retsanmodning vil kunne føre til, at en person i udlandet idømmes en bestemt straf.

Det følger af det anførte, at en anmodning om retshjælp efter de gældende regler i den europæiske retshjælpskonvention ikke kan afslås med henvisning til, at en sådan bistand kan blive afgørende for, at den anklagede dømmes til døden. Heller ikke den europæiske terrorismekonvention giver adgang til at afslå retshjælp med en sådan begrundelse.

Spørgsmål 17:

ad artikel 13. »Ville den danske stat uden at have taget det her nævnte forbehold overfor art. 1 have været forpligtet til at udlevere i. h. t. litra d, hvis de pågældende udlændinge ønskedes retsforfulgt i en anden kontraherende stat for »ulovlig frihedsberøvelse« af